

ส่วนที่ 3

องค์การสหประชาชาติ

บทที่ 1

ประวัติการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ

1.1 การสลายตัวขององค์การสันนิบาตชาติ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1939 ก็เท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติการขององค์การสันนิบาตชาติในการที่จะรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศประสบความสำเร็จล้มเหลวนั่นเอง แม้ว่าจะประสบความสำเร็จในการดำเนินการด้านอื่น ๆ เช่น การสนับสนุนให้ประชาชนในดินแดนต่าง ๆ ได้รับความอิสรภาพเป็นจำนวนมาก ความก้าวหน้าทางด้านกฎหมายระหว่างประเทศและการจัดตั้งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศซึ่งถือว่าเป็นศาลโลกศาลแรกได้เป็นผลสำเร็จ เป็นต้น แต่ในส่วนของการดำเนินการด้านการเมืองระหว่างประเทศซึ่งเป็นภารกิจหลักของการก่อตั้งสันนิบาตชาติขึ้นมาเพื่อร่วมกันธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากการดำเนินงานของสันนิบาตชาติมีข้อบกพร่องหลายประการ เช่น การกำหนดให้กติกาสัญญาสันนิบาตชาติเป็นส่วนหนึ่งของสนธิสัญญาสงบศึกซึ่งตามลักษณะทั่วไปแล้วจะเป็นการบีบบังคับให้ประเทศแพ้สงครามจำต้องยอมรับพันธกรณีต่าง ๆ ซึ่งเมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งประเทศต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องหาทางที่จะขอยกเลิกหรือจัดข้อเสียเปรียบหรือพันธะต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากสนธิสัญญาดังกล่าว เช่นกรณีของเยอรมันได้ก่อสงครามโลกครั้งที่สองขึ้นมาอันเป็นการทำลายการดำเนินงานของสันนิบาตชาติโดยตรง

นอกจากนี้การที่สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศมหาอำนาจอย่างแท้จริงภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งองค์การสันนิบาตชาติ แต่มี

ได้เข้ามาร่วมเป็นสมาชิกด้วยเนื่องจากเหตุผลทางการเมืองภายในของตน ขณะเดียวกัน ประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ ก็อยู่ในสภาพที่อ่อนแอและทรุดโทรมอันเป็นผลมาจากการเข้าร่วมสงคราม ดังนั้นการดำเนินงานของสันนิบาตชาติจึงไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงของโลกได้ โดยจะเห็นได้จากรัฐต่าง ๆ ได้ทำการละเมิดพันธกรณีระหว่างประเทศอยู่เสมอ ด้วยเหตุผลของการรักษาผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าการดำเนินการเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ขณะเดียวกันอำนาจในการพิจารณาและตัดสินใจดำเนินการเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศของสันนิบาตชาติมีข้อจำกัดหลายประการ โดยกติกาสัญญาสันนิบาตชาติกำหนดให้ข้อมติใดของสมัชชาหรือคณะมนตรีจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกทั้งหมดที่เข้าประชุม นอกจากนี้จะมีการกำหนดเป็นอย่างอื่นหรือเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับวิธีปฏิบัติในการประชุมหรือแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาปัญหาใด ๆ โดยเฉพาะจะใช้มติโดยเสียงข้างมากเท่านั้น (มาตรา 5) ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นและต้องการความร่วมมือกันในการดำเนินการเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การที่จะได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกทั้งปวง คงเป็นเรื่องที่ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการที่จะต้องดำเนินการใดซึ่งอาจจะกระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้แล้วข้อมติที่ออกมาจะมีลักษณะเป็นเพียงคำแนะนำต่อรัฐสมาชิกเท่านั้นไม่ผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใดอันเป็นการยืนยันถึงความอ่อนแอของสันนิบาตชาติอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1932 เป็นต้นมาการดำเนินงานของสันนิบาตชาติประสบกับความล้มเหลวโดยตลอด ดังกรณีของญี่ปุ่นซึ่งปกครองโดยรัฐบาลทหารได้ส่งกองกำลังเข้ายึดครองแมนจูเรียในปี ค.ศ.1932 โดยสันนิบาตชาติไม่สามารถดำเนินการใดเพื่อลงโทษได้ ขณะเดียวกันลัทธินาซีเริ่มมีอิทธิพลในเยอรมันในปี ค.ศ.1933 รวมทั้งในระยะเวลาก่อนหน้านี้อิตาลีฟาสซิสต์ก็ก่อกำเริบขึ้นในอิตาลี โดยแต่ละประเทศดังกล่าวดำเนินนโยบายรุกรานคล้าย ๆ กัน และได้กระทำการอันเป็นการละเมิดต่อพันธกรณีระหว่างประเทศอยู่เสมอ ยิ่งไปกว่านั้นในปี ค.ศ.1937

ได้มีการทำความตกลงร่วมมือกันตามกติกาสัญญาอักษะระหว่างโรม-เบอร์ลิน-โตเกียว และต่อมาสเปนภายใต้รัฐบาลทหารเช่นเดียวกันเข้าร่วมเป็นภาคีอีกประเทศหนึ่ง การกระทำต่าง ๆ อันเป็นการกระทบกระเทือนต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศของประเทศต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นไปโดยที่สันนิบาตชาติไม่สามารถดำเนินการใด ๆ เพื่อป้องกันหรือให้ระงับการกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ จนในที่สุด สงครามโลกครั้งที่สองก็เกิดขึ้นในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ.1939 การดำเนินงานของ สันนิบาตชาติในช่วงของสงครามโลกจึงต้องสลายตัวไปโดยปริยาย แม้ว่าจะมีการ ประกาศยุบตัวเองอย่างเป็นทางการในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ.1946 ก็ตาม

1.2 ลำดับเหตุการณ์สำคัญที่นำไปสู่การจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ

ขณะที่สงครามโลกครั้งที่สองกำลังดำเนินไปอยู่นั้นสภาพของสงครามเป็นไปด้วยความรุนแรง และสร้างความสูญเสียแก่สังคมมนุษยชาติอย่างมากมายิ่งกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสงครามโลกครั้งที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางอาวุธ สงครามที่มีความร้ายแรงและก่อให้เกิดความเสียหายมากยิ่งขึ้น ท่ามกลางความรุนแรง และโหดร้ายของสงคราม แนวความคิดที่จะก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในลักษณะเดียวกันกับองค์การสันนิบาตชาติได้เกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และได้มีการประชุมปรึกษาหารือระหว่างประเทศมหาอำนาจและประเทศอื่น ๆ จนนำมาซึ่งการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติขึ้นเป็นผลสำเร็จและคงอยู่จนถึงปัจจุบัน

ปฏิญญาลอนดอน

ระยะแรกเป็นการประชุมระหว่างประเทศฝ่ายพันธมิตรทั้งหลายรวมทั้งตัวแทนของรัฐบาลพลัดถิ่นต่าง ๆ ในขณะนั้น โดยที่สาระสำคัญของการประชุมเพื่อปรึกษาหารือในการร่วมมือดำเนินการทางยุทธศาสตร์เพื่อต่อต้านประเทศฝ่ายอักษะซึ่งมีเยอรมันและญี่ปุ่นเป็นกำลังสำคัญ และได้ตกลงกันเพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันทางเศรษฐกิจและสังคมด้วย ทั้งนี้ประเทศฝ่ายพันธมิตรต่างร่วมลงนามในปฏิญญาลอนดอน

(London Declaration) ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ.1941 ขณะเดียวกันแนวความคิดในการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมาใหม่ ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง ได้ถูกนำมาพิจารณาร่วมไปด้วยในที่ประชุมเช่นเดียวกัน

กฎบัตรแอตแลนติก

ต่อมาผู้นำของประเทศฝ่ายพันธมิตรที่สำคัญคือ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ระหว่างประเทศขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยในวันที่ 14 สิงหาคม ค.ศ.1941 ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) แห่งสหรัฐอเมริกา และนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลล์ (Winston Churchill) แห่งอังกฤษได้พบปะปรึกษากันและตกลงลงนามกันในกฎบัตรแอตแลนติก (Atlantic Charter) ซึ่งเป็นการกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติกรร่วมกันในการปกป้องและรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ของสังคมระหว่างประเทศด้วย ทั้งนี้สาระสำคัญหลายประการของกฎบัตรแอตแลนติก ต่อมาได้ถูกนำมาบรรจุไว้เป็นส่วนหนึ่งของกฎบัตรสหประชาชาติด้วย

ปฏิญญาสหประชาชาติ

ในระหว่างการเดินทางไปของสงครามในระยะแรก ๆ นั้น สหรัฐอเมริกายังมิได้เข้าร่วมทำสงครามด้วย จนกระทั่งญี่ปุ่นได้โจมตีฐานทัพเรือเพิร์ลฮาร์เบอร์ สหรัฐอเมริกาจึงประกาศสงครามกับฝ่ายอักษะทำให้ประเทศฝ่ายพันธมิตรเริ่มกลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบในการทำสงคราม ต่อมาได้มีการประชุมระหว่างสี่ประเทศมหาอำนาจในขณะนั้นคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหภาพโซเวียต และจีน ซึ่งได้มีการใช้คำว่าสหประชาชาติ หรือ United Nations เป็นครั้งแรก โดยผลจากการประชุมในครั้งนี้มีการออกประกาศร่วมกันเรียกว่า ปฏิญญาสหประชาชาติ (United Nations Declaration) เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ.1942 และต่อมามีประเทศต่าง ๆ ร่วมลงนามเพิ่มเป็น 26

ประเทศ สารสำคัญของปฏิญญานี้ยอมรับหลักการซึ่งปรากฏอยู่ในกฎบัตรแอตแลนติก และตกลงที่จะทำสงครามร่วมกันต่อไปโดยไม่แยกทำสนธิสัญญาสันติภาพ ทั้งนี้แต่ละประเทศจะใช้ทรัพยากรของตนอย่างเต็มความสามารถไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางกำลังทหารหรือทางเศรษฐกิจเพื่อต่อต้านประเทศที่เป็นฝ่ายตรงข้ามและถือเป็นศัตรูร่วมกันของภาคีแห่งปฏิญญาสหประชาชาติ

ปฏิญญามอสโก

จากความจริงที่ประเทมหาอำนาจมีแนวความคิดสอดคล้องกันในการที่จะพยายามก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมาใหม่แทนที่จะย้อนกลับไปฟื้นฟูกิจการขององค์การสันนิบาตชาติขึ้นมาอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกามีความเห็นพ้องกับแนวทางดังกล่าวตั้งแต่ก่อนที่จะตัดสินใจเข้าร่วมทำสงครามกับฝ่ายอักษะตามผลการศึกษาของคณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศหลังสงครามของตน ทั้งนี้สหรัฐอเมริกาพร้อมที่จะเข้าร่วมรับผิดชอบในองค์การระหว่างประเทศที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่ด้วย ขณะเดียวกันอังกฤษไม่ต้องการที่จะร่วมดำเนินการแต่เพียงลำพังกับประเทมหาอำนาจอย่างสหภาพโซเวียต ดังนั้นอังกฤษจึงยอมผ่อนปรนตามความต้องการของสหรัฐอเมริกาหลายประการเพื่อพยายามที่จะให้สหรัฐอเมริกาเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่อย่างเต็มความสามารถซึ่งจะต้องยกเลิกนโยบายแยกอยู่อย่างโดดเดี่ยว (Isolationism) ที่สหรัฐอเมริกาเคยใช้อยู่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองด้วย ส่วนสหภาพโซเวียตมีความต้องการที่จะเข้าร่วมในองค์การระหว่างประเทศเพื่อที่จะให้สัมคมระหว่างประเทศยอมรับถึงความเป็นประเทศมหาอำนาจของตน และสามารถใช้อำนาจระหว่างประเทศที่จะก่อตั้งขึ้นมาเป็นเวทีเพื่อขยายขอบเขตอำนาจออกไปให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเผยแพร่ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ตามที่ประเทศตนได้เปลี่ยนแปลงมาใช้ระบอบนี้ตั้งแต่ ค.ศ.1917 ด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสามประเทมหาอำนาจสำคัญนี้มีจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกัน แต่ก็มีแนวความคิดที่สอดคล้องกันในเรื่องที่ว่าเห็นสมควรที่จะต้องมีการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมา

แนวความคิดดังกล่าวของสามประเทศมหาอำนาจเริ่มดำเนินการอย่างจริงจัง และมีการประชุมร่วมกันอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้ว่าในวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ.1943 รัฐมนตรีต่างประเทศของสามมหาอำนาจรวมทั้งเอกอัครราชทูตจีนประจำกรุงมอสโก ได้เข้าร่วมด้วยในภายหลัง โดยได้ประชุมปรึกษาหารือที่กรุงมอสโก สหภาพโซเวียต และร่วมลงนามในปฏิญญามอสโก (Moscow Declaration) ซึ่งมีสาระสำคัญในการ แสดงเจตนารมณ์ที่จะร่วมกันจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศโดยเร็วที่สุด และยอมรับ ถึงพื้นฐานของความเสมอภาคและเท่าเทียมกันของรัฐอธิปไตยทั้งหลายเพื่อขำรงไว้ซึ่ง สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์ และระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับความมั่นคงที่ใช้ปฏิบัติร่วมกัน

ปฏิญญาเตหะราน

ต่อมาอีกเพียงเดือนเศษคือในวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ.1943 ได้จัดให้มีการ ประชุมระดับผู้นำสูงสุดของสามมหาอำนาจทั้งสามขึ้นที่กรุงเตหะราน ประเทศ อิหร่าน ซึ่งประกอบไปด้วยประธานาธิบดีรูสเวลต์แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรี เซอร์ซิด แห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรีสตาลินแห่งสหภาพโซเวียต เพื่อร่วมกันวาง แผนในการทำสงครามอีกครั้งหนึ่ง และได้ลงนามในปฏิญญาเตหะราน (Teharan Declaration) ซึ่งมีสาระสำคัญในการที่จะร่วมมือกันทั้งในยามสงครามและยามสันติ ของประเทศชาติทั้งปวงที่จะตามมาโดยมุ่งเน้นถึงความเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

นอกจากนี้ได้มีการพิจารณาเกี่ยวกับโครงสร้างอย่างคร่าว ๆ ขององค์การ ระหว่างประเทศที่จะตั้งขึ้นใหม่ด้วย โดยรูสเวลต์เสนอว่าควรมีคณะมนตรีบริหาร (Executive Council) ซึ่งประกอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจทั้งสิ้นคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหภาพโซเวียต และจีน โดยจะทำหน้าที่คล้ายตำรวจโลกในการรักษา สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งสามารถที่จะใช้กำลังเข้าดำเนินการได้ด้วย นอกจากนี้ควรมีคณะมนตรีที่ปรึกษา (Consultative Council) โดยจะประกอบไปด้วยจำนวนสมาชิกประมาณ 10 ประเทศ ซึ่งมหาอำนาจทั้งสิ้นจะเป็นสมาชิกในคณะ

มนตรีนี้ด้วย ให้ทำหน้าที่พิจารณาปัญหาที่ไม่เกี่ยวกับการทหารและที่สำคัญจะต้องมี สมัชชาใหญ่ (General Assembly) ประกอบไปด้วยประเทศสมาชิกทั้งหมด เพื่อทำหน้าที่อภิปราย ถกเถียงถึงปัญหาต่าง ๆ ของโลก ขณะเดียวกันสตาลินไม่เห็นด้วยกับ ข้อเสนอดังกล่าวเพราะไม่ต้องการที่จะให้จีนมีสถานะเป็นประเทศมหาอำนาจระดับเดียวกับตน แต่กลับเห็นชอบกับข้อเสนอของเซอร์ซิลที่จะให้มีคณะมนตรีภูมิภาค (Regional Council) เพราะคาดหวังว่าตนสามารถจะขยายอิทธิพลได้ อย่างไรก็ตามในที่สุดทุกฝ่ายก็สามารถตกลงได้แต่เพียงหลักการกว้าง ๆ ว่าจะให้เป็นลักษณะขององค์การระหว่างประเทศระดับสากลหรือระดับโลก ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์การนี้จะประชุมเพื่อพิจารณาต่อไป

ข้อเสนอแห่งดัมบาร์ตันโอ๊คส์

ต่อมาระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 7 ตุลาคม ค.ศ.1944 ผู้แทนของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหภาพโซเวียต และจีน ได้ประชุมปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับโครงสร้างและขอบเขตของอำนาจหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศที่คฤหาสน์ดัมบาร์ตันโอ๊คส์ ชานกรุงวอชิงตัน ดีซี ประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้เพื่อที่จะจัดทำร่างกฎบัตรสหประชาชาติขึ้นมา โดยที่ประชุมได้พิจารณาถึงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การสันนิบาตชาติมาเป็นแบบอย่าง และนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งพิจารณาถึงข้อบกพร่องและจุดอ่อนที่ทำให้การดำเนินงานของสันนิบาตชาติต้องประสบกับความล้มเหลวประกอบด้วย และมีการจัดตั้งองค์กรภายในเพิ่มเติมเพื่อเป็นการขยายขอบข่ายการดำเนินงานให้ครอบคลุมไปถึงด้านเศรษฐกิจและสังคมด้วย ดังนั้นโครงสร้างและขอบเขตอำนาจหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติจึงได้ข้อสรุปว่าประกอบไปด้วยองค์กรที่สำคัญคือ สมัชชาใหญ่ประกอบไปด้วยสมาชิกจากทุกรัฐ และมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันโดยมีสิทธิออกเสียงลงคะแนน 1 เสียงเท่ากัน คณะมนตรีความมั่นคงมีอำนาจหน้าที่ทางด้านการเมืองและมีอำนาจอย่างแท้จริงในการปฏิบัติหน้าที่โดยการสนับสนุนของประเทศมหาอำนาจ และคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม ดำเนินการในเรื่องที่เกี่ยวข้องภายใต้การควบคุมของสมัชชา

ใหญ่ ทั้งนี้ที่ประชุมครั้งนี้ได้จัดทำร่างกฎบัตรสหประชาชาติได้เป็นผลสำเร็จโดยรู้จักกันในนามของข้อเสนอดัมบาร์ตันโอ๊คส์ (Dumbarton Oaks Proposals) เพื่อให้ที่ประชุมของประเทศต่าง ๆ พิจารณาต่อไป

กฎบัตรสหประชาชาติ

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้อัปเดตและจัดทำเป็นร่างกฎบัตรสหประชาชาติขึ้นมาแล้วก็ตาม แต่ร่างดังกล่าวได้ถูกนำมาพิจารณาแก้ไขอีกครั้งหนึ่งในการประชุมที่เมืองยัลตา (Yalta) แหลมไครเมีย ประเทศสหภาพโซเวียต ระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1945 โดยผู้นำของประเทศมหาอำนาจ คือรูสเวลต์ เซอร์ชิล และสตาลิน เป็นผู้เข้าร่วมประชุมและจากที่ประชุมครั้งนี้สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับโครงสร้างและการลงคะแนนเสียงของสหประชาชาติแต่ก็เกิดข้อขัดแย้งหลายประการระหว่างสหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียต โดยที่สหภาพโซเวียตเกรงว่าตนจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสหประชาชาติจึงได้เสนอขอให้มตรัฐทั้ง 15 ของตนเข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติได้ แต่สหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว เพราะรัฐอเมริกาเองก็ไม่เคยเรียกร่องสิทธิเช่นนี้แก่มตรัฐทั้ง 48 ที่มีอยู่ในขณะนั้นแต่อย่างใด แต่การที่จะให้มีสหภาพโซเวียตเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหประชาชาติเป็นสิ่งจำเป็น สหรัฐอเมริกาจึงยอมให้ 2 มตรัฐของสหภาพโซเวียตคือ ยูเครนและไบโลรัสเซีย เข้ามาเป็นสมาชิกของสหประชาชาติในนามของตนเองได้ นอกจากนี้ยังคงมีปัญหาค่าที่ไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับการจัดการกับดินแดนอาณานิคมและการแบ่งเขตอิทธิพลซึ่งกันและกันจึงขอให้มีการเลื่อนการประชุมออกไป

ต่อมาในวันที่ 25 เมษายน ค.ศ.1945 หลังจากที่ได้ปรับปรุงข้อขัดแย้งที่มีอยู่ระหว่างประเทศมหาอำนาจจนสามารถยอมรับกันได้ทุกฝ่ายแล้ว ก็ได้มีการจัดให้มีการประชุมที่นครซานฟรานซิสโก (San Francisco) ประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อพิจารณาข้อเสนอการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติของประเทศมหาอำนาจ โดยมีประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมประชุม 50 ประเทศซึ่งได้มีการพิจารณาร่างกฎบัตรสหประชาชาติอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการใช้สิทธิยับยั้งของชาติมหาอำนาจได้มีการถกเถียงกันมาก

ที่สุด โดยประเทศอื่นที่ไม่สามารถใช้สิทธิดังกล่าวนี้ได้ต้องการให้มีการใช้สิทธิยับยั้งอย่างมีขอบเขตจำกัด แต่ประเทศมหาอำนาจไม่ยอมโดยอ้างว่าพวกตนจะเป็นผู้รับภาระหนักที่สุดในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงของโลกจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีส่วนพิเศษ จนกระทั่งรัฐอื่น ๆ ที่ร่วมประชุมต้องยอมตามแนวคิดของประเทศมหาอำนาจเนื่องจากมีความต้องการร่วมกันอย่างมากในการที่จะให้มีการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมา

ในที่สุดรัฐต่าง ๆ ที่เข้าร่วมประชุมให้การยอมรับและร่วมลงนามในกฎบัตรสหประชาชาติในวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ.1945 และโปแลนด์ได้เข้าร่วมลงนามภายหลังซึ่งรัฐที่ร่วมลงนามทั้ง 51 รัฐนี้ถือว่าเป็นสมาชิกดั้งเดิม (Original members) ขององค์การสหประชาชาติ กฎบัตรสหประชาชาติจะมีผลใช้บังคับอย่างเป็นทางการเมื่อมีจำนวนรัฐส่วนใหญ่ที่ร่วมลงนามได้ให้สัตยาบันแล้ว และในที่สุดกฎบัตรสหประชาชาติเริ่มมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ.1945 เป็นต้นมา และถือว่าวันดังกล่าวนี้ของทุกปีเป็นวันสหประชาชาติ